

Posudek diplomové práce Hugo Marka Zbuling

Hugo Marek prošel šestiletým studiem s lehkostí sobě vlastní. Obtěžkán auroou výjimečnosti, kdesi na pomezí geniality a od běžné reality odtrženého donkichotství. S termínem geniality bývají nejčastěji spojovány pojmy jako vysoká intelektuální kapacita, intenzivní zaujetí určitým tématem nebo oborem. Nekonvenční myšlení, schopnost vidět věci z nových perspektiv, touha experimentovat a zkoumat odlišné způsoby řešení problémů. Jednoduše – vášeň a odhodlání. Hodnoty, které by měly být v ideálním světě umění všem studujícím vlastní.

Dosavadní práce Huga Marka má utopistické aspirace, které není jednoduché vtěsnat do běžného šuplíku, natož do galerijní bílé kostky. Zbuling, autorovo alternativní království, ve kterém je Hugo samozvaným a svrchovaným pánem, by v roce 2017 ideálně pasovalo do expozice 57. Benátského bienále s titulem *Viva Arte Viva!* V jeho kontextu se Christine Macel, kurátorka centrální výstavy, pokoušela rámovat současný stav humanismu jako umělecký akt odporu, osvobození a velkorysosti. Hugova práce by tak mohla být součástí Pavilónu umění a knih, který popisoval zápas, jak se stát umělcem a jaký je vztah umělce k většinové společnosti. Zapadla by do *Pavilónu společného prostoru*, zaměřeného na projekty sdíleného života v komunitách a utopie. *Pavilónu Země*, spojeného s tématy ekologie, *Pavilónu tradic*, *Pavilónu šamanů*, *Pavilónu barev*, ale i posledního – *Pavilónu času a nekonečna*.

Obsáhnout Hugovo šestileté snažení, aktuálně završené diplomovou prací, během několika málo minut obhajoby je podobně marné jako za stejný čas obsáhnout celé dílo Williama Blakea, nebo v téže stopáži podat stručný obsah všech 41 románů popisujících dobrodružství Zeměplochy z pera Terryho Pratchetta. Hugo během svého studia napsal objemnou knihu o alternativních možnostech bytí a opatřil ji stovkami ilustrací. Paralelně vytvořil desítky obrazů. Pod přezdívkou Skuliak Maniak natočil a vyprodukoval hudební album *Fragmenty Zbulingu*. Osedlal médium animace, architektonických návrhů a navazujících komplexních 3D renderů. Na plánovanou sérii performancí a politických agitací nedošlo, ale i ony byly v původních plánech zasvěceny výhradně zbuligskému univerzu.

Hugo Marek na konceptu Zbulingu bezvýhradně trvá, a jeho výrazem je i aktuálně předkládaná malířská epopěj. Série dvanácti vertikálních pláten s tituly jako *Trpím v éře dneška*, *Probouzím svou vnitřní kachnu poezie* nebo *Přecházím po lučném mostě do nové éry*, by bylo možné vnímat jako sarkastické komentáře k jazyku naší doby, kdyby je Hugo nemyslel zcela vážně. Nabízí se myšlenka, že autor bezděky spojuje vlastní dílo s generačními soupečníky, jako jsou například Matyáš Maláč nebo Dominika Dobiášová. Ty, mimo jiných v loňském roce svedla dohromady výstava *Kingdom of Hex* v pražské galerii Meet Factory, tolik kritizovaná za nesprávné zacházení s pojmem romantismus, potažmo emo-romantismu. Snaha o slovníkové zařazení je nicméně Hugovi sympaticky zcela cizí. Odtud pochází i jeho nestylové zacházení s formálním zařazením vlastní malby, které by pro krátké mimo generační srovnání mohlo být postaveno vedle práce Henryho Dargera.

Hugo médium malby v zásadě netestuje a dostupný stylový rejstřík používá pro vlastní účely. Obrazový cyklus působí symbolicky, až ilustrativně, ale přesto bez znalosti kontextu, významově zastřené. Proto je písemná obhajoba důležitá v pochopení autorova záměru, jehož velikost se blíží absolutnu. Velmi trpělivému pozorovateli či pozorovatelce napoví obraz s názvem *5. květen: Strategie je připravena*. Pokud ovšem diváka spíše nezmate. Hugo si je ovšem velikosti a limitů vlastního údělu dobře vědom. Média pro vyjádření Zbulingu, dle vlastních slov, vybírá podle momentální nutnosti a „ve všech oborech zůstává amatérem, prozkoumávajícím spíše horizontální souvztažnosti, nežli jejich hluboké porozumění“. Toto tvrzení, lze nakonec aplikovat i na formální provedení diplomových obrazů, potažmo na silné, či slabé stránky Hugova díla.

Ve *Fragmentech Zbulingu*, Hugo proklamuje, že opravdovou radost z tvorby a poznání, zažívá autor až na konci života, kdy je dílo hotovo. Tak, uvidíme!

Navrhujeme hodnocení 2.

Petr Dub, Marek Meduna